

fremstillede ved Forsvarslovenes Forelæggelse. Om selve Lovforslagene sagde han, at han paa en enkelt Undtagelse nær var i det væsentlige enig i dem. Særlig betonedes det ærede Medlem, at han billigede den Forstærkning af Hæren paa Sjælland, som er foreslaaet, da han ligesom Kommissionens Flertal og jeg mente, at det var den Landsdel, som mest var udsat for Neutralitetskrænkelser. Jeg nærer derfor den bedste Tro til, at det vil lykkes gennem Udvalgsbehandlingen, hvor man jo i langt højere Grad kan komme ind paa alle Enkelthederne end her, at naa til Enighed om disse Enkeltheder, og det saa meget mere, som ingen i højere Grad end jeg ønsker at spare, hvor spares kan, kun at det, der vedtages, bliver forsvarligt; og med Hensyn til Forsvarligheden ved jeg jo, at heller ikke det ærede Medlem der ønsker at slaa af.

Men saa staar det vigtige Punkt tilbage om Københavns Sikring mod Landsiden. Her udtalte det ærede Medlem, at ogsaa han vilde, at København skulde forsvares fra Landsiden, men at dette Forsvar skulde føres af den mobile Hær. Jeg har nu den Opfattelse, at er man først paa det rene med, at en Neutralitetskrænkelser kan blive forsøgt ved at angribe København fra Landsiden, og der følgende maa opstilles et Forsvar ogsaa paa Landfronten, vil en nærmere Undersøgelse vise, at et saadant Forsvar ikke med Udsigt til Held kan føres af den mobile Hær alene. Et er jo en Kamp i aaben Mark, hvor Hæren kan gaa tilbage fra Stilling til Stilling og i det hele er friere stillet i sine Bevægelser; et andet er det at skulle dække en Front af flere Miles Længde mod en sandsynligvis bedre øvet og stærkere organiseret Fjende af mindst samme Styrke som den, Forsvaret kan byde paa, og som kan koncentrere sine Kræfter, omtrent som han vil. Selv om det nu, hvad jeg under Forudsætning af en Overrumpling ingenlunde tror, skulde lykkes uden andre Støttepunkter end Fløjforterne at iværksætte Mobiliseringen nogenlunde fuldstændigt, vil en saadan Kamps Udfald være omtrent givet og, tror jeg, ende med en frygtelig Katastrofe, naar der ikke findes en forberedt Stilling, som kan yde Forsvarerne den fornødne Støtte. Skulde vi med den mobile Hær alene have nogen Udsigt til at afvise et Angreb paa Københavns Landfront, maatte baade Hæren og Sikringsstyrken op til en Størrelse, som jeg er bange for vilde overstige vore Kræfter, og som i hvert Fald vilde blive

en meget større økonomisk Byrde for Landet end det at udrede et Beløb som det her foreslaaede til forberedte Stillinger.

Imidlertid har jo det ærede Medlem erklæret sig villig til at forhandle denne Sag videre i Udvalget, thi der kan man jo gøre Grunde og Modgrunde gældende med langt større Frihed end her. Saaledes er det til Eksempel ikke muligt her i Enkeltheder at diskutere Mobiliseringen og dens Vilkaar, idet der for Bedømmelsen af disse Forhold kræves en Viden, som ikke kan og ikke bør blive Offentligheden til Del. Det ærede Medlem har tillige ved den Maade, hvorpaa han har taget Sagen, tydeligt nok tilkendegivet, at han ønsker den forhandlet rent sagligt, og uden at nogen som helst Partiidenskab blander sig deri. Jeg tror i det hele taget, at alle de Forhaabninger, som paa forskellige Kanter ere komne frem om, at der af denne Uenighed her skal udvikle sig storpolitiske Brud og nye Partidannelser og deslige, ville blive gjort til Skamme. Man har jo nok før i Tiden set slikt udvikle sig og det af Uenighedspunkter, som var meget mindre end de, der her er Tale om, men i de Situationer, jeg her sigter til, var der forud for disse Uenighedspunkters Fremkomst en Villie til Splittelse til Stede. Derom er der her slet ikke Tale. Der er tværtimod, som det jo ogsaa tydeligt nok har vist sig under de Forhandlinger, der siden Forslagenes Forelæggelse ere førte mellem Venstrereformpartiet og Regeringen, Forhandlinger, til hvilke ogsaa en æret nordjydsk Landstingsmand forleden Dag hentydede i Aalborg, der er, som ogsaa denne Landstingsmand sagde, den mest afgjorte Villie til Sammenhold, og er den der først, skal der, tror jeg nok, findes en Vej til at faa Spørgsmaalene afgjorte her paa Rigsdagen og ude blandt Vælgerne, uden at nogens Overbevisning krænkes derved. Det Ønske om Sammenhold, som indenfor Regeringsgrupperne har givet sig et saa klart og bestemt Udtryk, bygge vi paa Forvisningen om fuld Overensstemmelse i politisk Grundsyn og endvidere paa Overbevisningen om, at en fortsat Samvirken er nødvendig for, at Venstres fremtidige Opgaver kunne løses paa en god og forsvarlig Maade.

Det staar ogsaa i Forbindelse med denne Grundbetragtning, at der ikke er sket nogen Forandring i Regeringens Sætnings, endskønt Landbrugsministeren, saaledes som det allerede